

A forrás

7. Nehézségek

Persze, nem volt egyszerű dolog, hogy Tyke uralma alól kivonja magát. A nagyfiúnak esze ágában sem volt, hogy elérhesse. Helyzetét igen előnyösen befolyásolta, hogy Francis a hatalma alá került, de a fiú eleresztése veszélyt jelentett volna. Túl sokat tudott. Ezért mikor vasárnap este nem jelent meg közöttük, Tyke tudni akarta, miért.

– Halló! Ide figyelj, gyere a tornacsarnok mögé! – parancsolt rá hétfőn reggel, és előremasírozott, a kisfiú pedig követte. Ott Tyke megfordult és megragadta Francis csuklóját. Ez bizony fáj, és közben Tyke átható pillantással nézett le rá. A nagyfiúnak feltűnt, hogy Francis tekintetéből hiányzik a korábbi hódolat.

– Miért nem voltál ott tegnap este? – faggatta Tyke.

– Apám nem engedett el – hazudta Francis. De aztán eszébe jutott, hogy nem fog minden héten kifogást találni, ezért kibökte: – Tudod, Tyke (bocsánat Isaacs), nem akarok többé telefonfülkét tönkretenni. Mikor Ramék háza lángokban állt, kishúga a felső emeleten volt bezárva, és nem tudtam telefonálni, mert rossz volt a készülék. Haza kellett rohannom. A mentőautó olyan későn jött, hogy Tara majdnem meghalt. Mit szólnál hozzá, ha kistestvéred meghalna, mert rossz a telefon?

Tyke, aki felbomlott házasságból való egyetlen gyerek volt, vállát vonogatta, de észrevette, hogy elsiette a dolgot. Ha azt akarja, hogy ez a fiú vele tartson, nagyobb óvatosságra van szükség. Éppen ezért barátságosan folytatta.

– Jól van – mondta. – Nem lesz több telefonfülke. Jöjj el következő vasárnap, akkor elszórakozunk kicsit, csak mi négyen. És ha valamit kifecsegsz, ...

– Soha nem fogom elmondani, Tyke, bocsánat Isaacs. Esküszöm, senkinek nem beszélek róla.

Tyke összehúzta a szemét, és megismételte a fenyegetést. Francis bólintott és elrohant. De Tyke látta, hogy a fiú megváltozott, és az volt az érzése, hogy valamit elveszített. Rágyújtott egy cigarettára, és mikor Spotty odatársult hozzá, ráordított, hogy tűnjön el, mert torkig van vele.

Francis viszont boldog volt. Boldogabb, mint valaha. Tara nem halt meg. Valószínűleg azért, mert nagyon jól be volt takarva. Már szombaton, minden különös következmény nélkül, elbocsátották a kórházból. Ram vágási sebei is meggyógyultak, és szüleivel együtt náluk étkeztek. Apa nagyon rendes volt hozzájuk, és elvitte őket a bevándorlók központjába. Ott lakhattak addig, míg a város az első szobát helyreállította. Szerencsére a tűz nem hatolt tovább. A heverő egy darabig parázslott, mielőtt lángra lobbant volna.

Francist megdicsérték és megköszönték, hogy létrát kerített. Pedig egyáltalán nem szolgált rá. Anyjához olyan közel érezte magát, mint már régóta nem. Attól kezdve, hogy este ott a konyhában együtt ültek, igazán megpróbált segítségére lenni, és eltökélt szándéka volt, hogy levelet ír Tykének. Közölni akarta vele, hogy besötétedés után nem mehet többé az utcára. De akkor olyasmi történt, ami ismét mindent összekavart.

Hideg, nyirkos szombat reggel volt, és anya rábeszélte apát, hogy vigye el bevásárolni. Francis és a lányok majdnem békésen időztek a házban. Játsoztak és televízióztak. Wendy és Debby babakáza építettek, Francis pedig festett. Már egy egész mappa tele volt a rajzaival, amiket főleg filctollal készített: futballisták, katonák, repülőgépek, őssallatok. De műalkotásait még senki sem látta. Hirtelen arra gondolt, hogy megmutatja anyjának, talán örülni fog neki. Úgy határozott, hogy valamennyit kiteríti a konyhaasztalra,

mintha képkiállítás lenne, hadd lássa anya, mikor hazajön.

De szülei nagyon későn érkeztek meg. Ahogy beléptek a hátsó ajtón, Francis rögtön látta, hogy apja dühös, anyja pedig sír. Apa egy pillantást vetett a konyhaasztalra.

– Mi ez a sok vacak itt? – kérdezte csípősen. – Ebédelni akarunk. Jobban tetted volna, Francis, ha megteríted az asztalt ahelyett, hogy ilyen rendetlenséget csinálj!

Francis elvörösödött és dobantott a lábával:

– Ez nem vacak – mondta önérzetesen. – Ezek a képeim. Mamának akartam megmutatni.

Várakozó tekintettel fordult anyja felé, de ő fel sem nézett, csak kimerülten megjegyezte: – Tedd, amit apád mondott. Miért vitázol örökké, mihelyt betesszük lábunkat a házba? Ezzel bement a szobájába és becsapta az ajtót.

Francis szinte megkövült. Gépiesen összeszedte a képeit, odament a szemetes edényhez, és egymás után darabokra tépte valamennyit. Üresnek, nyomorultnak érezte magát.

Az ebédet anya nélkül fogyasztották el. Apa egész idő alatt veszekedett, Wendy félt, rosszkedvű volt, és minden pillanatban készen állt a civakodásra. Debby anyja után sírt. Francis számára nem maradt más lehetőség, mint visszatérni a bandához.

Nem volt nehéz vasárnap délután kiosonni.

Először nem történt semmi különös. A fiúk ültek a hideg, vigasztalan kis kunyhóban, vicceket meséltek, amiket Francis nem egészen értett, és ittak egy fekete üvegből. De Francis nem kapott belőle.

– Könnyen a fejedbe szállna – mondta Tyke –, és végül csak kifecsegnél mindent. Aztán meg is éreznék rajtad.

Az igazi szórakozás akkor kezdődött, mikor a nap lement, és meggyújtották a lámpát. Éles késeket osztottak ki, és felszólították Francist, hogy fusson ismét az utca végéig. Félúton egy kocsit parkolt.

– De ugye nem akarjátok megint összetörni a telefonfülkét? – kérdezte Francis rettegve. Mert azóta, rendbe hozták.

– Nem, nem, semmi ilyesmit! – nyugtatta meg Tyke, és Spotty elégedetten nevetett. – Mondtam már neked: csak egy kis móka. Tedd, amit mondunk, akkor legközelebb te is kapsz egy kést, és velünk futhatsz. Akkor Bonkers lesz az őr.

Francis elérte a posztját, és jobbra-balra kémlelt, de minden csendes volt. Odalépett a lámpa alá és intett. A három fiú valóságos versenyfutásba kezdett. Csak akkor álltak meg, amikor a kocsihoz értek. Előkapták a késeiket, és egymás után kiszúrták mind a négy gumit. Aztán elrohantak, hogy az utcatorkolatnál különböző irányba szétoszoljanak.

Akkor nagy sebességgel egy autó közeledett.

A vezető befordult a sarkon, és erősen fékezett, hogy el ne üsse a három menekülő alakot. A fiúk egy pillanatra megálltak, mert a fényszóró elvakította őket. Bonkersnek még mindig kezében volt a kés. Aztán eltűntek a sötétben. Francis szinte megkövülve ott maradt az utcai lámpa alatt. Félelmében moccanni sem tudott. Soha nem gondolta volna, hogy mostohaapjának minden vasárnap este fél nyolckor találkája van a kövér szőke nővel. Pedig sajnos így volt. A férfi egy pillanat alatt kiugrott a kocsiból, és megragadta Francis csuklóját. Majdnem olyan durván, mint Tyke.

– Szóval te ilyesmit művelsz! – ordított rá, s közben Francist belökte az autóra. – Annak a fiúnak kés volt a kezében. Mondd el azonnal, mit csináltatok!

– Semmit – nyöszörgött Francis. – Én csak ott álltam, és ők elszaladtak mellettem.

– Ostobaság! – vágott szavába mostohaapja. – Az ilyen fickók, mint te, nem álldogálnak egyszerűen ártatlanul a sötétben. Vagy elmondasz nekem mindent, vagy jelentem a rendőrségnek. Ők aztán hamarabb szóra bírnak, mint gondolnád. Múlt héten egy telefonfülkét tettek itt tönkre, a másik utcában ablakokat vertek be. Az az érzésem, hogy te minderről tudsz.

Francis, visszagondolva Tyke fenyegetésére, nem válaszolt, és néhány percig hallgatagon ültek. Nem messze tőlük ott állt a szőke nő háza. Egyszer csak az utca vége felé kinyílt egy kapu. Kilépett rajta egy férfi, és beszállt a járda szélén parkoló kocsiba. Amikor gázt adott, különös zörejt lehetett hallani. A férfi leállította a motort, kiszállt és megnézte a kerekeket. Majd odajött apa kocsijához.

– Mind a négy kerék lapos – mondta lesújtva.

– Nem látott erre véletlenül valakit? Alig voltam bent a házban, és mikor leálltam, a kerekek még rendben voltak.

– Az előbb majdnem elütöttem itt három fiút – felelte apa –, és azt hiszem, saját mostohafiam többet tud róla. Az egyiknél kés volt. Értesíteni fogom a rendőrséget, mert nem Ön az első, akinek ilyen kárt okoznak. Adja meg a nevét és címét. Közvetlenül a sarkon van egy benzinállomás. Sajnálom a kerekei miatt.

Apa türelmetlen lett, valószínűleg kellemetlen volt számára, hogy a szőke nőt várakoztatnia kell. Megfordult és gyorsan hazahajtott. Kirángatta Francist a kocsiból, és durván belökte a konyhába.

– Tessék, egy bandával csavarog, és kerekeket szurkálnak ki! – kiáltott rá megrettent feleségére. – Holnap értesítem a rendőrséget. Tökéletesen torkig vagyok már az egészszel. Saját gyerekekre sem tudsz felügyelni?

Ezzel újra elrohant, és végigzúgott az utcán. Anya felküldte Francist, mert nem tudta, mi mást tehetne. Később, mikor a lányokat már lefektette, feljött hozzá, és odaült az ágya szélére.

– Francis, mondd el, mit csináltál!

8. Menekülés

A következő három napon egyre rosszabb lett otthon a helyzet. Apa és anya állandóan veszekedtek a kövér szőke nő miatt, akit valami Glóriának hívtak. Apa későn járt haza, és csupán a reggelinél jelent meg. Anya nemsokára olyan lett, mint a saját árnyéka, szeme alatt sötét karikákkal. Ha szóltak hozzá, úgy tűnt, hogy meg sem hallja. Fejfájása miatt állandóan feküdt, és sokat sírt. Wendy és Debby azt csinálták, amit akartak. Francis úgy találta, hogy egyre szemtelenebbek lesznek. Kint teljes pompájában állt a tavasz, a kertek tele voltak virágzó nárcisszal, tulipánnal, cserjékkel, de benn a házban napról napra hidegebb és szomorúbb lett a légkör.

Aztán elérkezett az a borzasztó reggel, mikor anya egyáltalán nem jelent meg a reggelinél. Apa adott nekik valamit enni, és láthatóan azon igyekezett, hogy minél gyorsabban kívül kerüljenek a házon, és induljanak az iskolába. Wendyt és Debbyt munkába menet magával szokta vinni, és útközben mindig kirakta őket. Francis busszal járt. A fiú sehogy sem akarta belátni, minek induljon már nyolc óra után.

– Még bőven van idő – ellenkezett. – Túlságosan korán érkeznek. És mamától sem búcsúztam még el.

– Ma nem fogsz búcsúzkodni tőle. Nem érzi jól magát. Szeretném, ha elhagynád a házat, mielőtt én indulok. Megértetted?

– Miért? Úgyis korán van még, Wendynek és Debbynek is. Hiszen csak kilencre kell az üzletben lenned.

– Egy szót se többet, Francis! És most már indulj! Ma nem megyek dolgozni. Vissza fogok jönni, hogy mamát orvoshoz vigyem. Nagyon rosszul van. Azért ne tedd a dolgot még nehezebbé, mint amilyen. Szokásod szerint örökké feltartasz. Indulj már!

Francis gyorsan elhagyta a házat, hogy apja észre ne vegye kibuggyanó könnyeit.

Egyedül apa az oka, hogy anya ilyen rosszul van – gondolta. Az egész valahogy Glóriával függ össze. Boldogtalannak érezte magát. Az iskolában figyelmetlen volt, és intőt kapott rossz magatartásért. De nem bánta. Haza akart menni. Azonban amikor négy órakor berontott a házba, az öreg Glengarryné állt a konyhában és mosogatott. Wendy és Debby illedelmesen a konyhaasztalnál ült, és papírbabájuknak ruhát vagdaltak ki.

– Hol a mama? – kérdezte Francis azonnal.

– Nagyon sajnálom, de anyád nincs jól. Egy időre kórházban fog maradni – mondta Glengarryné barátságosan. – Én csak azért jöttem át, hogy teát készítsek néktek. Apátok hat óra körül fog hazajönni. Nos, miután te is megérkeztél, Francis, felteszem a vizet. Wendy megmutathatná, hol találom a dolgokat, és segíthet az asztalterítésben.

– Én is – mondta Debby, aki különben sosem akart teríteni. A leányok legjobb oldalukat mutatták. És a teázás meglehetősen kellemes hangulatban telt el. Glengarryné kalácsot sütött nekik, és mókás történeteket mesélt a macskáiról, amikkel Wendyt és Debbyt alaposan megnevettette. De Francis teljesen levert volt. Evés közben félretolta a tányérját, és hangosan megkérdezte:

– Glengarry néni, meddig kell mamának a kórházban maradnia? Bemehetnék most a busszal? Ismerem az utat.

Glengarryné tétovázott.

– Nagyon sajnálom, fiam, de nem az itteni kórházban fekszik – mondta. – Egy különleges kórházban van, innen nagyon messze. És egyelőre nem szabad látogatni. De írhatnál neki egy levelet. Ez jó ötlet, nem?

– Dehogy. Nem tudok jó levelet írni. Glengarry néni, mi van a mamával?

Az idős asszony aggódó arcot vágott.

– Azt hiszem, jobb, ha apádat kérdezed, Francis – mondta szelíden. – Biztosan elmondja neked. Ugye észrevetted, hogy anyád az utóbbi időben nem érezte jól magát? Azt hiszem, minden ezzel függ össze. De nem veszélyes a betegsége. Csak nyugalomra van szüksége.

– Gyakran fáj a feje, és sokat sírt – hagyta helyben Francis. – De egyébként nem volt beteg. Meg tetszik engedni, hogy felálljak?

A szeme ismét tele lett könnyel, és kifutott a kertbe, hogy a cseresznyefán keressen menedéket. A fa éppen virágzott, és olyan volt, mint valami hatalmas sátor. Elképzelte, hogy egyszer itt fog ülni mamával. Mi is lenne belőlük nélküle! Talán eljönne hozzájuk a nagymama. Nagyon szerette a nagymamát, de ő nem tudott apával jól kijönni, és valószínűleg ennek a bizonyos Glóriának sem örülne. A nap lassan lehanyatlott. Megfigyelt egy rigót, amint hazarepült a sövényben rejlő fészkére. Az ágakon át az ég aranyszínűnek látszott, és a fehér virágokat halvány rózsaszínűre festette. Olyan csendes volt minden. Itt mama biztosan jól kipihenné magát. Aztán látta Glengarryné, amint hazaérkezett, és a macskáit etette. Jobb, ha ő is bemegy Wendyhez és Debbyhez. Irgalmatlan háború lesz, ha nincs otthon, mikor apa hazatér. Glengarryné mindent a legnagyobb rendben hagyott, s a lányok szokatlanul békességesen viselkedtek. Mikor apa megérkezett, mindnyájan elégedetten játszottak. A férfi bekapcsolta a televíziót, és a gyerekek közé ült.

– Mi van a mamával? – kérdezte Francis. – És miért nem látogathatom meg?

– Mert egy vidéki kórházban van, s egy ideig ott kell maradnia. Majd jóra fordul minden, Francis. Tudod, az idegeivel van baj, és nyugalomra van szüksége.

– Meddig kell ott maradnia?

– Nem tudom, de ne aggódj emiatt. Holnap megpróbálunk mindent elrendezni. De előbb törődjünk most a vacsorával. Mi lenne, ha elmennél a sarki boltba, Francis, és hoznál mindnyájunknak valami ennivalót?

A lányok tapsolni kezdtek. Nagyon szerették a halat és krumpli szirmot.

Francis elvette a pénzt és kiment a sötét utcára. Lassan ballagott, mert anyja jelenléte

nélkül gyűlölt otthon lenni, még akkor is, ha sült hal és krumpli szírom a vacsora. Azt sem bánta, hogy várakoznia kellett. Annak viszont nem örült túlságosan, hogy Spotty állt előtte. Francis félrefordította a fejét, mikor Spotty elhagyta az üzletet, és azt remélte, hogy ezzel megszabadult tőle. De mikor befejezte a vásárlást, és kilépett az utcára, Spotty ott várt rá.

– Hazakísérlek – mondta titokzatosan. Hogy-hogy elárultad a rendőrségnek a rejtekhelyünket?

– Ez nem igaz – felelt Francis ijedten. Semmit sem mondtam el. Becsületesemre mondom. A rendőrnő kikérdezett, és én csak azt mondtam, ...

– Nana, mindent nagyon jól tudunk – vágott közbe Spotty, akinek egyelőre a legcsekélyebb sejtelve sem volt semmiről. – És ha semmit sem mondtál neki, hogy lehet, hogy felfedezték a rejtekhelyünket, és mindent beszögeltek? Nem mintha ez bennünket érdekelne. Majd találunk egy új helyet, de azt neked nem fogjuk elárulni. Mondtam én mindig, hogy egy gyávaság vagy. Majd megkapod Tykétől a magadét!

Megragadta Francis csomagját, földhöz vágta, és utána belerúgott a lábába. Francis nekiment, és hasba bokszolta. Spotty belekapaszkodott a hajába, arcába vágott, és földre teperte. Aztán gyorsan eliszkolt. Nem szeretett verekedni, mert hamar kifulladt.

Francis lassan felszedelőzködött. Ajka felrepedt és vérzett, keze csupa piszok volt. A hal meg a krumpli szírom beleesett a sárba. A hal apró darabokra tört, és Francis bármennyire igyekezett, hogy a krumpliról lekaparja a piszkot, nem sikerült egészen. Mindent visszacsomagolt, és szívében félelemmel, fájdalommal megindult hazafelé. Apja a konyhában volt és az asztalt terítette.

– Sokáig voltál, Francis – dorgálta. – És ... te jó világ, mit csináltál? Úgy nézel ki, mintha összeverekedtél volna valakivel.

– Elestem, papa. Nagyon sajnálom. Ráestem a halra meg a krumpli szíromra, és egy kicsit szétnyomódott.

A nyomorúságos csomagot átnyújtotta apjának, aki undorral nézegette.

– Nos – mondta végül –, ez lesz a vacsorátok.

Kotorjátok ki belőle a javát! Nagy fajankó vagy, Francis! Még egy kis halat meg krumplit sem tudsz elhozni anélkül, hogy le ne ejtenéd! Hívd a lányokat és gyertek vacsorázni!

Minden rosszul sikerült. Wendy hangos és fölösleges megjegyzéseket tett a krumpliján levő homok miatt, és mikor eljött a lefekvés ideje, Debby kezdett sírni az anyja után. Apa, aki igazán mindent megpróbált, ami tőle tellett, lassan ideges lett. Francis egy tv-programot nézett, de unalmasnak találta, és felállt, hogy lefeküdjön. Fájt az ajka. Szomorú volt anyja miatt, és félt Tykétől, aki minden további nélkül összeverhette.

Azon töprengett, mi lenne, ha így pizsamában lemenne, mindent elmesélne apjának és a segítségét kérné. Apja nem szerette őt túlságosan, de voltak pillanatok, amikor nagyon rendes volt vele szemben. Sokszor vett neki fagyaltot, egyszer még egy kerékpárt is. Kétszer elvitte futballmeccsre és néha úszni. Mikor Wendy még kicsi volt, és nem kezdődtek a veszekedések, egészen jó barátok voltak. Egyébként nevelőapja soha nem verte meg, még akkor sem, ha nagyon dühös volt. Ezt nem mondhatja róla.

Dobogó szívvel kiugrott az ágyból, és mezítláb leszaladt. Apa bizonyára a nappaliban van és televíziózik, gondolta. Az ajtó előtt megállt egy pillanatra, hogy hallgatózzék. De a készüléket kikapcsolták. Viszont hallotta, hogy apja valahogy olyanformán beszél és nevet, ahogy anyjával sosem tette. És valaki válaszol neki, incselkedő, kuncogó hangon.

Azt hiszem, Glória jött hozzá látogatóba gondolta Francis. – Várom kell. Nyitva hagyom a hálósoba ajtaját, hogy halljam, amikor elmegy.

De nem hallott semmit, mert elnyomta az álom.

Másnap reggel mindnyájan kapkodtak, hogy időben az iskolába érjenek, és nem talált lehetőséget, hogy apjával beszéljen. Az iskolaudvaron megpróbálta Tykét mindenütt

elkerülni. Mihelyt vége lett a tanításnak, Francis beugrott a buszba, a buszmegállótól pedig futólépésben rohant haza. Meleg, napsütéses délután volt, és a lányok a kertben játszottak.

– Papának látogatója van – mondta Wendy. Csak akkor fogunk teázni, mikor a bácsi elmegy. – Talán nénit akartál inkább mondani – javította ki Francis sötét ábrázattal. – Ez a dolog egyre szövevényesebb lesz!

– Nem, ez egy bácsi. Papa doktor Izének nevezte. A nappaliban vannak. Várnod kell.

Francis halkan bement a házba, és iskolatáskáját lerakta az előszobában. A szobaajtó nem volt egészen becsukva, és ő tétovázva megállt. Szinte mindent értett, amit bent beszélgettek. Ha ez a doktor, akkor mindent hallani akar.

– West úr, igaz, hogy Önök között szó van az elválásról? – kérdezte egy nyugodt hang. – És lehetséges, hogy ez a valódi oka felesége betegségének?

– Valószínűleg – felelte apa meglehetősen tanácstalanul. – De ez így nem mehet tovább! Sajnos a dolgok köztem és a feleségem között nem úgy állnak, ahogy kellene.

– Értem. Nos, feleségének egy ideig kezelés alatt kell maradnia. Súlyos idegösszeroppanása van. Pillanatnyilag főleg azon nyugtalankodik, hogy mi lesz a gyerekekkel. Úgy gondolom, ön nem tud egyszerre munkába járni és a gyerekeket gondozni.

– Nem, ez természetesen lehetetlen – felelte az apa. – De már gondolkoztam rajta, és ma reggel beszéltem a főnökömmel. Nagyon megértő volt. A két leány anyámhoz mehet, én pedig áthelyezésemet kértem. Üzemünknek fiókkintézete van északon, nem messze anyámtól. Jövő héten megüresedik ott egy hely számomra. A házat egyelőre lezárom, s majd bérelek egy lakást munkahelyem közelében.

– És mi lesz a fiúval? Ő is magukkal megy?

– Sajnos, arról szó sem lehet. Nem a saját fiam. Az utóbbi időben nagyon sok nehézséget okozott. Rossz társaságba keveredett. Anyám képtelen lenne felügyelni rá. Ezenkívül nincs is helye három gyerek számára. Majd beadjuk egy otthonba.

– Ez kemény dió lesz a kis kölyöknek. Nincs másik nagymama, aki befogadhatná?

– Feleségem édesanyja egyszobás lakásban lakik, és betegek az ízületei. Ő majd eljön a feleségemet meglátogatni, de a házra meg a fiúra nem tudna felügyelni. Azt hiszem, ismerősöknél lesz elszállásolva.

– Értem. Tehát ez azt jelenti, hogy fel kell vennie a kapcsolatot az Ifjúságvédő Intézettel, hogy helyet keressenek a fiúnak.

Francis úgy állt, mintha földbe gyökerezett volna a lába. De hirtelen rájött, hogy a beszélgetés befejeződött. Bármilyen történjen, nem szabad, hogy itt találják az előszobában. Cselekednie kell, a lehető leggyorsabban. Hallott már ilyen gyermekotthonokról, egyik barátja is ott lakott. Tyke biztosan agyonverné, ha ilyen otthonba kerülne, mert akkor senkije nem lenne, aki megvédené.

Már tudta is, hova menjen. Fogta a kerékpárját, és ahogy csak erejéből telt, hajtott az úton lefelé. – Mondd meg papának, hogy elmentem a kerékpárral! – kiáltott oda Wendynek. – Nem akarok teázni.

Eltűnt. Könnyű tavaszi szél lobogtatta a haját. Végigkarikázott az utcán, és jobbra fordult. Itt már a szabadban volt, és hallotta a madarak énekét. A galagonyabokrok smaragdzöld színben pompáztak, s a lejtőket mintha teleszórták volna kankalinnal és fecskéfűvel. De a friss levegőn és a szívét betöltő reménységen kívül Francis nem sokat érzékelt az őt körülvevő világból.

Töprengeni kezdett, mit is mondjon. Tudatában volt, hogy első látogatása alkalmával elég rossz benyomást hagyott maga után. Most másképp szerette volna. Egy ilyen tanyai gazdaságban mindig akad bőségesen tennivaló. Esetleg tehenet fejne, disznót etetne ... szóval akármit. Nem sokat értett a gazdasághoz, de bebeszélte magának, hogy jó munkás. És hamarosan kezdődik a húsvéti szünet. Ha addig elbújhatna valahol Tyke elől, akkor megmenekült. Tyke ott soha nem találna rá.

Végigkerékpározott a falun, és fontolgatta, mi mindenre lenne képes. Mikor végre elérte a hidat, mely a folyón át vezetett, már kialakult benne az az érzés, hogy bizonyára nagyon fognak örülni az érkezésén. A vízállás jóval alacsonyabb volt, mint a nagy kaland napján. Máris szemébe tűnt az utca, mely közvetlenül a tanyához vitt. Még világos nappal volt. Francis egy pillanatra megállt a kapunál, és végiggondolta, hogy is állítson be. Talán mondja azt:

„Eljöttem, hogy segítek a teheneknél”? Bár a tehenek, ahogy ott a margaréták közt békésen legelésztek, nem nyújtottak olyan képet, mintha segítségre lenne szükségük. Vagy esetleg: „Biztosan szükségük van valakire, aki ilyenkor tavasszal az udvart kigyomlálja”? Vagy az sem lenne rossz: „úgy gondoltam, még egy fiút használni tudnának a tanyán”. Igen, ezt, vagy valami hasonlót fog mondani. De majd csak akkor dönt véglegesen, ha már ott lesz.

Kidüllesztette a mellét, és megindult az ösvényen. Majd hangosan bekopogott az ajtón.

A gazda nyitotta ki, s ahogy letekintett a feldagadt ajkú fiúcskára, aggódó, fényes barna szemére, valahogy ismerősnek tűnt az arca.

Francis pedig hirtelen elfelejtette a jól megfogalmazott szavakat, mihelyt a gazda természetes, barátságos alakját megpillantotta. A szeme megtelt könnyel.

– Menhelybe akarnak vinni – dadogta felindultan. – Meg akartam kérdezni ... Mit gondolnak, nem tudnának-e befogadni?

9. A menedék

– Gyere hát be! – mondta a gazda. – Nem te vagy az a fiú, aki a csónakunkat elvitte?

Na, ez jól kezdődik! Francis sóhajtott és belépett. A család tea mellett ült, de a gazda bement vele egy kis irodába és mindketten leültek.

– Tudják a szüleid, hogy ide jöttél? – kérdezte a gazda.

– Mama kórházban van – felelt Francis. – Papa tudja, hogy kerékpártúrára indultam. Menhelybe akarnak dugni.

– Igen, ezt már mondtad – jegyezte meg a gazda. – Uzsonnáztál?

A fiú a fejét rázta. A férfi kiment, és vissza tért egy bögre teával meg egy darab házi kaláccsal. Mikor Francis befejezte az evést, a gazda hátradőlt a székében. – Most mondj el mindent! – bátorította.

A fiút a forró tea és a kalács felmelegítette, megerősítette és az előtte ülő, figyelmesen hallgató férfi bátorságot öntött belé. Előrukkolt hát a dolgaival. Mire befejezte, a gazda az egész hosszú történetet ismerte: Tykéről, Spottyról, a telefonfülkéről, Ramról, a tűzről, apáról, anyáról, Wendyről, Debbyről és a rendőrségről. Francis segítségkérően nézett rá.

– Tetszik látni – mondta –, ha nem tudnak befogadni engem, azt sem tudom, hova menjek,

és Tyke összever. Viszont a macskámat is be kell hogy fogadják. Mert ő sem mehet Yorkshirebe, sem egyedül nem maradhat. Szóval neki is velem kell jönnie.

– Természetesen – hagyta helyben a gazda. Ha te jössz, a macskád is jön. Kinevezhetjük hivatalos csőr-egérfogónak.

Francis megkönnyebbülten felnevetett. Akkor vette észre, hogy már régen nem nevetett ekkorát.

– Telefonálok édesapádnak, és beszélek a feleséggel – mondta a férfi. Vagy húsz percig maradt távol, addig Francis fejgögepek prospektusait lapozgatta. A gazda mosolyogva jött vissza.

– Gyere! – mondta. – Kerékpárod ott hagyhatod a kamrában. Elmegyünk hozzátok és beszélek az apáddal.

Szóltanul hajtottak, mert mindketten sok mindenben gondolkoztak. Mikor megérkeztek, West úr az ajtóban állt, várta őket. Látszott rajta, hogy a helyzet roppant kínos a számára.

– Jó estét! – mondta. – Nagyon sajnálom, hogy ilyen kellemetlenséget okoztam önnek. Sejtelmem sem volt róla, hol kószál ez a gyerek. Francis, menj és edd meg a vacsorádat! Fáradjon beljebb, Glenni úr!

Nagyon sokáig beszélgettek egymással. Aztán apa bedugta fejét a konyhaajtón, és ennyit mondott: – Rendben van, Francis. Lesznek olyan kedvesek és befogadnak téged. Glenni úr mindjárt magával visz. A szobánkban áll egy üres bőrönd, szaladj fel, és csomagold be, amire szükséged van!

Francis felrohant, és behajigálta ruháit a bőröndbe. Éppen kinyitotta a játékos fiókját, mikor mostohaapja megjelent. – Gyere már! sürgette. – Csak a ruháidra van szükség! Nem viheted ezt az összes vacakot magaddal! Az ember vár rád. Neked aztán vannak idegeid! De mindenesetre úgy néz ki, hogy jó irányba fordul minden. Igyekezz már!

– De a játékaimat is vinni akarom – ellenkezett Francis. – És a bélyegeimet és a futballkártyáimat is. Anélkül nem mehetek.

– Csináld, amit mondtam! – kiabált rá az apja. Lecsapta a bőrönd tetejét, és lódított egyet a fiún. – Van ott elég játék, ahova mész. – Sürgetve tolta Francist lefele a lépcsőn. Glenni úr az előszobában várta őket. Francis bekukkantott a konyhába.

– Szia Wendy, szia Debby! – kiáltott be. Elmegyek, és csak akkor jövök vissza, ha mama jobban lesz.

Akkor valami váratlan dolog történt. Wendy, aki egy rejtvény játékba mélyedt, feltekintett és hirtelen mindent megértett. Odarohant a bátyjához, átölelte és sírásban tört ki.

– Francis, Francis – zokogta –, ne menj el!

Papa minden este elmegy, s akkor egyedül leszünk a házban. Ó Francis, maradj itt!

A fiú egy pillanatra úgy meglepődött, hogy szóhoz sem jutott. Mindig azt hitte, hogy Wendy és ő gyűlölik egymást. De most valahogy nem volt biztos ebben. A kislány szomorúan nézett rá, és a fiú életében először vette észre, milyen szép puha haja, milyen kék szeme van. Megölelte.

– Nem kell félned – nyugtatta meg. – Nagymamához fogtok menni Yorkshire-be. Jó dolgok lesz!

Teljesen meglepedezett róla, hogy erről tulajdonképpen még nem tudhatna. Wendy szeme a könnyeken át felragyogott. – A nagymamához Yorkshire-be? – ismételte örömmel, és Debby hozzátette: A yorkshire-i nagymamától egy macit kaptam ajándékba. Szia Francis.

– Mama nemsokára meggyógyul, és akkor mindnyájan visszajövünk – súgta a fiú Wendynek, és ügyetlenül csókat nyomott a fejére. Majd Francis felvette a bőröndöt, és mindnyájan az eltűnt macskát kezdték keresni. Végül is Francis találta meg az ágy alatt. Sietett vele a kocsizhoz, még vissza sem nézett. Kidugta fejét az ablakon, és beszívta a meleg tavaszi levegőt. Végre biztonságban érezte magát.

A tanyán mindenki szívélyesen köszöntötte, és úgy látszott, hogy örülnek az érkezésének. Kati leckét írt az asztalnál, Martin és Chris fürdőköpenyben a nyitott tűzhely előtt ültek, és hajósüllesztést játszottak. Glenni néni elvette a bőröndjét. – Vacsora után megmutatjuk a szobádat – mondta bátorító hangon. – Kicsi, és egészen fenn van a padláson, de csak a tied lesz. John, drágám, a kinti munkával készen vagyunk, az áhítattal megvártunk téged.

Hát az az áhítat meg mi lehet? – töprengett Francis. – Szinte úgy érzem magam, mintha iskolában lennék.

Ki-ki fogta a teáscsészéjét, és kedélyesen letelepedtek félkörben a kandalló elé. A kis Chris anyja ölébe mászott. Az apa kezébe vett egy Bibliát, és lapozgatni kezdett.

– Húsvétig már csak tizenhat nap – mondta. – Olvassuk tovább János 13-ból, mit beszélt az Úr Jézus a halála előtti éjszakán tanítványainak!

Közepénél kezdett el egy történetet, amit Francis nem ismert, s ezért nem is figyelt oda. Ehelyett a furcsa lapot nézegette a falon, és azon gondolkozott, mit jelenthet ez: „Az

Isten szeretett”? Majd hirtelen felfigyelt az utolsó szavakra, amiket Glenny néni olvasott: „új parancsolatot adok néktek, hogy egymást szeressétek. Ahogy én szerettelek titeket, ti is úgy szeressétek egymást. Arról ismerik meg az emberek, hogy az én tanítványaim vagytok, ha egymást szeretni fogjátok.”

Ebben a házban úgy látszik lehetetlen a szeretet elől elmenekülni, akárhogy is írják ezt a szót. Vonzotta ez a szeretet és gondolkodni akart felette. Otthon nem sokat lehetett érezni a szeretetből. Apa és anya veszekedtek, Wendy mindig civakodást kezdett, s ha ő megpróbált anyához kedves lenni, mama legtöbbször oda sem figyelt, nem is vette észre. Tyke és Spotty csak a gyűlöletet ismerték. Először érdekesnek találta, hogy velük legyen, de visszagondolva rájuk, minden olyan hideg, szomorú és félelmetes volt. Ha szerették volna egymást, anyának talán sohasem lett volna fejfájása, sosem került volna kórházba, ő pedig nem félt volna az iskola kezdetétől. A szeretet – gondolta – talán egy jobb, egy boldogabb út. De hol kell elkezdeni?

Még akkor is ezen gondolkozott, mikor ágyában feküdt a kis padlásszobában. Kint egy bagoly huhogott, és a csillagok benéztek a padlásablakon át. Glennyné segített neki a kicsomagolásnál, betakarta és megcsókolta, miután jó éjszakát kívánt. Whiskers összegömbölyödve az ágytakarón feküdt, mert ma este már késő volt ahhoz, hogy a csürbe vigyék. Francis kellemesen érezte magát. Fáradt volt és élvezte az elrejtettséget. Ismét arra az estére gondolt, mikor a tüzeset után anyjával a konyhában ültek, s később Whiskers ott dorombolt a mellén, pedig előtte megrúgta. Eszébe jutott a hűséges kis Ram meg az ajándékai, és hogy Wendy milyen kedvesen ölelte meg. Tulajdonképpen elég sok szeretetben részesült, ha jól meggondolja. „Az Isten szeretett”. Talán megpróbálja, hogy többet tudjon meg Istenről. Francisék családjában mindenkinek több szeretetre lett volna szüksége.

*Megjelent az Evangéliumi Kiadónál
(Folytatjuk)*